

Autor: Angelo Plume

Francesca Totolo
Le Vite delle Donne Contano
 Altaforte Edizioni, 2024

Francesca Totolo(vá) je italská novinářka, velice aktivní na sociálních sítích: její telegramový kanál odebírá skoro deset tisíc uživatelů a na Twitteru/X je to dokonce přes padesát tisíc. Její obsah tvoří z velké části dokumentace úpadku italské společnosti, neodmyslitelně spjatého s nekonečným přílivem migrantů z dysfunkčních společností globálního Jihu. Koncem srpna vyšla její v pořadí už pátá kniha *Le Vite delle Donne Contano*, parafráze (ne)slavného motta Black Lives Matter (zde ovšem záleží na životech žen, nikoliv černochoů).

Kniha je kompozitem popisu zdánlivě nekončící série útoků na ženy v Itálii i dalších evropských zemích z posledních přibližně deseti let, spáchaných migranty. Je to počin nezbytný a potřebný. O mnoha z těchto zločinů se mluví málo – nebo vůbec – a jména obětí jsou zapomenuta, stejně jako ta zločinců. Knížka Totolové trochu připomíná twitterové vlákno tím, že obsahuje hlavně holá data: datum a hrůzné detaily vraždy tu, znásilnění tady. Čtenář se o nich dočítá převážně z krátkých odstavců, z nichž každý vypráví příběh o zločinu na ženě, jeden za druhým.

Kompozicí of *Le Vite delle Donne Contano* v mnohém připomíná slavnější dílko Douglase Murrayho z roku 2017 *Podivná smrt Evropy*, hlavně kapitola „Jak se s tím naučit žít“. Ta je plná zevrubných popisů těch nejhrůznějších zločinů, spáchanými v evropských zemích takzvanými uprchlíky a migranty. Tam, kde Murray svým poutavým stylem nabízel osobní příběhy a rozhovory s lidmi ze všech fází procesu migrace, tato kniha předkládá hlavně ničím nezaobalená tvrdá fakta. Někdo by to mohl označit za její slabinu. Ale jakkoliv faktům nezáleží na ničích pocitech, rovnice platí i opačným směrem: pocity se příliš nestarají o fakta.

Žijeme ve věku posedlosti daty a skoro všichni si občas hrajeme na amatérské statistiky. Rychlý pohled online každému otevírá možnost předstírat expertizu v dané oblasti svého zájmu. Všechna ta procenta, tabulky, grafy a datové analýzy však v posledku nejsou o mnoho víc než rušivý šum. Většina lidí se nechová na základě faktů. A co se katastrofických důsledků otevřených evropských hranic a nevládnuté migrace týče, mají studená čísla ještě menší váhu. Tabulka až groteskního přezastoupení Afghánců v případech sexuálního násilí v evropských zemích neznamena nic vedle fotografie chlapce – „uprchlíka“, ležícího bez života na pláži v písku, který se utopil pln naděje na „lepší život“. **Národovecká pravice vytrvale nedoceňuje sílu citů a příběhů.** V *Le Vite delle Donne Contano* ale najdeme i působivý, emocemi nabitý příběh, nikoliv však z pera autorky, ale od Alessandry Verniové, matky Pamel Mastropietrové. Tato osmnáctiletá dívka byla znásilněna, zavražděna a rozřezána na kusy drogovým dealerem z Nigérie, s velmi ironickým jménem Innocent Oseghale. Doslov nešťastné matky na moment otevírá brány skutečné bolesti a utrpení, které hesla jako

„Refugees welcome“ a další klamné představy o imigraci způsobily.

Jinou věc, kterou osobně vnímám jako nedostatek knihy, naznačuje už titul samotný. Totolová se věnuje výhradně násilí proti ženám. Žádný z mužů a chlapců (a jsou jich spousty), které zabili nebo znásilnili příchozí z Třetího světa, se nedočká ani zmínky. „Na ženských životech záleží“, ale skutečně to musí výslovně zaznít? **Společnost už dávno přikládá ženám a dívkám vyšší hodnotu než mužům.**

Dovolte mi krátkou příhodu. Po ohlášení názvu knihy se jeden z lidí ve skupinovém chatu na Telegramu Francescy Totolové zeptal „A co mužské životy? Na těch nesejde?“ Kdosi, řekjme mu třeba Marco, se v posměšné reakci vysmál samotné myšlence, že obětí zločinnosti migrantů se mohou stát i muži. Chvilí jsem jejich výměnu sledoval, abych se následně připojil. Byť jsem uznal častější výskyt (sexuálního) násilí proti ženám, předložil jsem Marcovi řadu příkladů, kdy snědí migranti do Evropy zabili nebo znásilnili mužské oběti. Marco tyto případy vytrvale nejen zlehčoval, posměšně na ně reagoval smějícími se *emoji*. Napadení, pobodání nebo i rozsekání na kousky mladého muže nestojí za velkou pozornost, protože se podle Marca jedná o zcela ojedinělé incidenty. Skutečně podstatné jsou přece útoky proti ženám. Samozřejmě se hluboce mýlí, ale zvolený název knihy ani její obsah ho nijak nepřesvědčí o opaku a nepřimějí, aby mu více záleželo i na životech synů Evropy.

Leckdo by vlastně mohl namítnout, že knížka vlastně není tak úplně ani o násilí na dcerách Evropy. V *Le Vite delle Donne Contano* zaznívá několik příběhů, kdy cizinci zabili či zmrzačili své neevropské manželky nebo expřítelkyně. Pardon, ale příliš mě nezajímá, že se Ind pokusil upálit svou ženu – pokud by k tomu nedošlo v Itálii. **Ani jeden z nich nemá v Evropě co dělat. A rozhodně mi na této Indce nezáleží víc než na mladém Němci, ubitým migrantským gangem.** Totolová zcela ignoruje Arthura Levena, Thomase Perotta, Dominique Bernarda nebo mladého Rakušana, znásilněného na plovárně společně se zástupem dalších, abychom se dojali nad utrpením pákistánských a srílanských žen z rukou jejich manželů.

Z pohledu autorky snad tyto popisy útrap neevropských obětí posilují její argumentační pozici, tedy že Itálie i zbytek Evropy ve velkém importují skutečně misogynní lidi. To ovšem není nic obzvlášť objevného. Totolová několikrát zmiňuje Ayan Hirsí Aliovou, jednu z mnoha konzervativních *person*, jež se ve své kritice masové imigrace opírají o postavení žen v islámské kultuře. Vystupují proti imigraci, aniž by dotýkali pomyslných živých drátů rozdílů mezi rasami a demografické proměny, takže je pro tyto lidi relativně bezpečný „šolich“, který nijak zvlášť neohrožuje pozvánky na koktejlové party s miláčky médií jako Chris Rufo nebo Jordan Peterson.

Nechci ale vyvolat dojem, že Francesca Totolová nebo její kniha nezasluhují nic než výtky. Na sociálních sítích je vynikající a velmi dobře si uvědomuje *sostituzione etnica* probíhající v Itálii i jinde v západoevropských zemích a nebere si servítky tento proces pojmenovat a odsoudit. Zjevně ale také velmi dobře ví o případech migrantů, kteří zabili nebo zmrzačili mladé Evropany a právě proto mě obsah i styl knihy trochu zklamal.

Le Vite delle Donne Contano se pokouší předat informace a tento cíl se autorce daří plnit. Překvapilo mě například, že v důsledku masové imigrace ze Třetího světa přibyla do italské legislativy záповěd manželství z donucení.

Společná nit, která všechny hrůzné jednotlivé případy znásilnění a vražd pojí, je předchozí povědomost a neschopnost italské policie a spravedlnosti jako takové. Cizí budoucí pachatelé vražd tak bývají v mnoha případech policii známí, nezřídka nahlášení svou vlastní rodinou. Policisté ovšem bezmocně namítají, že dokud se nestane zločin, zůstávají jejich ruce svázaný.

Společným jmenovatelem může být i skutečnost, že pachatelem násilného a brutálního činu proti mladým Evropankám bývá partner-cizinec. Totolová za sebe nechává hovořit data, pravda je zde ovšem nabíledni: **nenechávejte své dcery, aby si hledaly partnery původem z Afriky, Středního Východu nebo indického subkontinentu.**

Nepřekvapilo mě, ale i tak zhrozilo, že 39 % vězňů v italských věznicích pochází ze severní Afriky, odkud se rekrutuje většina nedávných imigrantů. U mladších delikventů je situace ještě děsivější. V lednu 2024 pocházela těsná většina mladých v nápravných zařízeních z ciziny. Z těchto 51 % jich pak celých 77 % tvoří Severoafričané, nepočítaje mezi ovšem ty, kteří už nějakým způsobem získali italské občanství a jsou proto zahrnuti mezi Italy.

Totolová velice umně nasvěcuje záměrnou slepotu a ohavné pokrytectví italských feministek. Dokonce je neváhá přímo obvinít za jejich podíl na utrpení Evropanů, což lze jedině souhlasně kvitovat.

Jedním z nejodpudivějších případů je sexuální napadení a následná vražda jednašedesátileté babičky Iris Settiové Nigerijcem jménem Chukwuka Nweke.

Ještě před vraždou paní Settiové byl Nweke opakovaně stíhán za sérií trestných činů. Soudkyně Viviana Del Tedesco však měla za to, že si Nweke nezaslouží být za mřížemi a vypustila ho zpět do ulic. Své rozhodnutí odůvodnila tím, že Nweke „spolupracuje“, „chová se dobře“ a že má „tak úžasnou postavu“ (sic! – pozn. DP) a „měl se stát olympijským atletem“.

Po sedmi letech od vydání *Podivné smrti Evropy* většina z nás asi cítí směsici pocitů nevěřičnosti s rozhořčením, že knihy jako *Le Vita delle Donne Contano* stále mohou a **musí** vznikat. Není podle všeho žádné dostatečně velké množství krvavých obětí, jež by ukojilo horlivce za rozmanitost a otevřené hranice. **Dokud nebudou zastaveni a náležitě potrestáni - a lidský odpad, který do našich zemí vpustili a navezli, shromážděn a odstraněn - budou i nadále brutálně umírat další a další babičky, dcery, manželky a synové.**

Recenze Angela Plumea **Charnel House Europe** vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 5. listopadu 2024